

Pavel Nožička: Rozhovor o 48 letech v jičínské kultuře

26.1.2026 - Jan Jireš | Město Jičín

Bc. Pavla Nožičku, ředitele Kulturních zařízení města Jičína, který v této funkci končí, známe i díky jeho smyslu pro humor. „Honzo, víš, co to znamená, když kanibal sní všechno krom hlavy?“ ptá se. „Ne.“ Ředitel KZMJ bystře odpoví: „Že má bezle(p)kovou dietu.“ Přinášíme rozhovor s Pavlem Nožičkou, a protože se dlouho známe, je rozhovor veden ve formě tykání. Rozhovor byl původně připraven k vydání na začátku ledna, ale z důvodu prodloužení funkce ředitele až do konce února ho ho zveřejňujeme až nyní.

Po jaké době končíš v KZMJ, a obecně v jičínské kultuře?

Když to vezmu postupně, v Kulturních zařízeních města Jičína končím po 20 letech, a celkově v profesní kulturní pozici po 34 letech, protože v roce 1992 jsem jako nájemce začal provozovat tehdejší Kino Svět, později Biograf Český ráj. Ale pokud přičteme ještě amatérskou kulturu spojenou s Jičínem, tak je to ještě zajímavější číslo. Je to 48 let. V amatérské jsem se pohyboval od roku 1977 do roku 1990.

Hodně lidí tě má stále spojeného s kinem, naším Biografem Český ráj.

A to je zajímavý fenomén, protože vlastně to kino jsem intenzivně dělal jenom 13 let. Vezmi si, že jsem do toho šel v době, kdy jsme vůbec netušili, co to je být OSVČ v kultuře. I takové věci, jak dělat konkurzy, výběrová řízení, jsme se učili za pochodu. Taková perlička z mého tehdejšího konkurzu. Když jsem v roce 1991 procházel výběrovým řízením, kde byl předsedou komise pan profesor Úlehla, tak jsem tam šel komisi vysvětlit, že zamýšlený formát pronájmu biografu je hloupost. Na mou duši, na základě toho jsem ten pronájem dostal. Asi jsem byl jediný, kdo měl z osmi uchazečů i písemnou přípravu. Přinesl jsem čtyřstránkový elaborát, kde jsem rozebíral, proč to nepokládám za vhodný způsob provozování biografu, ale výsledek byl ten, že jsem to dostal. Nastavil se formát, že já jsem hradil běžné provozní náklady a město hradilo energie, protože jinak by to s tím kinem nešlo.

Zmínil jsi, že před tou érou biografu byla éra nezávislé kultury. Jak ses do ní dostal?

V sedmasedmdesátém roce byla u Srdíčka vitrína, kde bylo napsáno, že hledají nové členy. A my, v těch našich čtrnáctiletých hlavinkách, jsme usoudili, že to je určitě za peníze a že to bude parádní brigáda. Hned po první návštěvě Srdíčka jsme pochopili, že to tak nebude, ale nějak nás to chytlo, takže jsme zůstali. Zhruba po roce jsme s dalšími založili vlastní divadlo, které působilo nejdříve v prostorách Srdíčka, pak se různě stěhovalo po Jičíně, dokonce i mimo Jičín. A vlastně jsme to táhli až do roku 90.

Pak přišel ten zlom.

V roce 1989 s mým kamarádem Petrem Mohrem, který je mimochodem už spoustu let ředitelem kulturního centra ve Svitavách, jsme se – to slovo zní možná divně, ale je pravdivé – tak trochu „přimotali“ k sametové revoluci. Po 5, 6 týdnů jsme byli velice aktivní, ale pak jsme usoudili, že radši chceme dělat divadlo. Takže jsme z té formující se politiky vyskočili. Mělo to tu pointu, že někdy v roce 90 jsme naše divadlo rozpustili, protože jeho členové se odstěhovali po celé republice. Už nám to nedávalo smysl.

Společenská změna přinesla příležitosti pro kamarády z divadla, takže začali profesně růst a dělat velice zajímavé věci. V kultuře na profesionální bázi jsme zůstali tři: Petr Mohr ve Svitavách, já v Jičíně a jistý Michal Malátný, tehdy student DAMU.

A pak následovala ta éra kina, a to bylo něco. Dej mi nějakou příhodu.

Nejsilnější byl ten začátek, když vyučený prodavač v železářství měl tu drzost říct, že kino je třeba provozovat jinak, než bylo zamýšleno, a že ho za tu drzost ještě vybrali. Pak jsme se do toho kina na konci roku 1991 nastěhovali s rodinou a já si mohl ověřit pravdu, že bydlet v práci není dobré. Potom přišly boje o přežití, když začátkem devadesátých let začala vysílat TV Nova a došlo k obrovskému propadu návštěvnosti kin. Také jsem zjistil, že kino není jenom o večerním promítání, ale že to je práce na celý den. Myslel jsem si, že si k tomu nechám svoji původní práci, a velice rychle jsem zjistil, že to je nesmysl.

Pak je tu docela dost důležitá příhoda, a to moje šťastné zakopnutí v elektrorozvodně kina, kde stál takový nenápadný plechový kufřík, který se otevřel. Byly v něm krabice, kde byl film z Jičína z roku 1927. To mě inspirovalo navrhnout Radě města vrátit budově původní název Biograf Český ráj. Může za to jedno zakopnutí.

Neupadl jsi? Doufám, že to bylo jenom zakopnutí.

Profesně jsem, Honzo, za těch 34 let zakopnul mockrát, jak v kině, tak potom v divadle a KZMJ. Hlavně v éře kina si člověk dost často připadal, že postupuje stylem pokus - omyl. Ale když se člověk ohlédne, jsem rád, že díky přístupu nás všech, včetně představitelů města, kino přežilo a že jsem ho mohl předat člověku, který je o level, ne-li o dva lepší kinárník než já, a tím je Michal Miškovský. Pak přišlo Městské informační centrum. To bylo v roce 2006 a vlastně jsme také měli kliku, že se tam objevila osobnost, která se jmenuje Tereza Beranová. Ta si to vzala doslova jako svoje dítě a obrazně řečeno po porodních bolestech se Íčko velice rychle dostalo na vysokou úroveň. To je zásluha všech těch lidí, kteří Íčkem prošli.

A byly to výrazné osobnosti.

Ano, a je to logické. V Íčku jsou kladeny vysoké nároky, na jazyky, schopnost komunikace, znalosti a kreativitu. Všichni vedoucí Íčka, ale i mnozí pracovníci zanechali v Íčku výraznou stopu.

Co bys popřál Masarykovu divadlu? Trochu tě navedu a připomenu, že v roce 2018 skončila rozsáhlá rekonstrukce budovy biografu.

Masarykovu divadlu bych právě přál tu rekonstrukci. Když jsem před pár lety začal uvažovat, že je čas předat štafetu, říkal jsem si romanticky, že by bylo hezké ji předat ve chvíli, kdy budeme stříhat pásku u zrekonstruovaného Masarykova divadla. Zrekonstruovalo se kino, Íčko i prostory našeho zázemí v budově čp. 2 na náměstí. Přál bych to i divadlu, které je provozně nejstarší a nejexponovanější. I přes svůj stav umí vyprodat místa v sále. Vlastně, nepřál bych to divadlu, ale Jičínským, protože by si to zasloužili. Je to běh na dlouhou trať, protože ta investice je dnes odhadována na 300 milionů korun.

Ještě bych chtěl říct k rekonstrukci biografu, že ta se nesmírně povedla jak ve výsledku, tak průběhem. Byl to z dnešního pohledu zázrak, protože došlo k symbióze mezi projektantem, stavbou a investorem. Když jsme otevřeli, očekávali jsme, že ta návštěvnost bude vysoká - bylo to něco nového. Ale uběhlo sedm let a návštěvnost neklesá. Jičínský biograf je stále jedním z nejnavštěvovanějších jednosálových kin v republice. Je úžasný pocit, když přijedou do Jičína návštěvníci nebo filmaři a jsou nadšení z kina a jeho technologické úrovně.

Ted' zkus co nejméně slovy vystihnout své pocity na konci ředitelského působení.

Žádný negativní, žádný sentimentální. Tak bych to shrnul.

Pokud vím, ještě nejsi v důchodovém věku, takže co plánuješ dále?

Máš správnou informaci. Do důchodu se opravdu nechystám. Konkrétní plány v tuto chvíli nemám, ale jsem zvědavý, jaké profesní výzvy jsou přede mnou.

Co bys vzkázal svému nástupci?

Vždycky je dobré, když ten, kdo přichází, nerozboří to, co funguje, a přinese své nápady, o kterých přesvědčí svoje kolegy, což nemusí být vždycky snadné, a které veřejnosti přinesou ještě něco zase dalšího, lepšího. Bylo by extrémně sobecké, abych nástupci přál, že veřejnost bude nostalgicky „vzpomínat na Nožičku“. Jsme veřejná služba a bylo mi ctí být součástí týmu KZMJ, který budujeme po 20 let. Starosta města se mě před časem ptal, proč vlastně chci skončit. Řekl jsem mu, že se člověk musí odvážit podívat do pomyslného zrcadla a říct si: Je nejvyšší čas. Je hrozně těžké si to připustit a mně to trvalo skoro tři roky, než jsem se definitivně rozhodl. Chci také jasně říct: Nikdo mě k tomu kroku nenutil, nikdo mě nevyhazuje. Moc si přeju, aby naši návštěvníci byli s našimi službami a nabídkou co nejvíc spokojení. Zase to bude znít jako klišé, ale bez spokojeného publika nemá existence jičínských Kulturních zařízení smysl. Hrozně bych chtěl, aby tomu tak bylo i dál.

<https://www.muji.cz/pavel-nozicka-rozhovor-o-48-letech-v-jicinske-kulture/d-1317239>